

červen 2024

A tak, bratří, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás. 1 Tes 3, 1

Milí přátelé, sestry, bratři,

rád bych vás na konci dalšího školního roku srdečně pozdravil slovy, která mi kdosi řekl a která mi v poslední době vrtají hlavou: „Jsem už starý, a tak se za sbor mohu alespoň modlit“. Chápu, co mi dotyčný chtěl sdělit, a vlastně jsem s tím, žel, souhlasil. Jenže mi dochází, že se jedná o špatně nastavenou spiritualitu, ke které možná svým dílem přispívám i já. Co mám na mysli:

Když se bavím téměř s kýmkoliv, dozvídám se, že „nemá čas“. Nemít čas je nejen realita, ale dnes je to i moderní. „Mít čas“ znamená flákat se, nežít naplno, nevyužívat plně svůj potenciál, zašlapávat svoje talenty atd. Je přece tolik možností, kam „investovat svůj čas“. Navíc mnoho moderních vymožeností nám má čas ušetřit. Nemusíme chodit do telefonní budky, na poštu, platíme QR kódy, hodinkami, máme rychlá auta, GPS navigace, Google vyhledavače atd. Vše uvedené nám šetří čas... abychom nakonec konstatovali, že čas nemáme a že dobře rozumíme termínu „unavená generace“, která na jednu stranu ví, co se odehrává na druhém konci světa, ale někdy neví, co prožívají naše děti vedle v obýváku, protože ty žijí virtuálně spojeni se svými kamarády.

Jak to souvisí s větou, kterou jsem citoval na začátku? Dotyčný vlastně vyslovil, že až když člověk nemá síly, aby zvládal honičku tohoto života, může se konečně modlit. Nechtěně vyjádřil podvědomě přijatou filozofii, že modlitba je spíše pro slabé, staré a unavené životem. Ti začínají být díky svému nestíhání neúčinní, a tak se „alespoň“ modlí. My silní, si tento přepych můžeme zatím odpustit. Ale až i nám dojdou síly, pak se také konečně začneme modlit. Dokud máme síly, jedeme podle hesla „Ne mocí, ani silou, ale svépomocí.“ Až nám dojdou síly, přepneme do modu „Ne mocí, ani silou, ale mým duchem.“ (Za 4, 6) Asi všichni cítíme, že tento přístup je hrozný, vlastně šílený.

Každý předěl v kalendáři nás může vést v zásadě ke dvěma pohledům: Zpět a vpřed. Pokusme se o malé cvičení. V klidu si sedněme nebo vyjděme někam na procházku a zcela konkrétně děkujeme za uplynulý školní rok. Vyjádřeme Pánu vděčnost, při osobní modlitbě nebo ve sboru připomeňte některé události, které mezi vámi konal Pán Bůh v tomto školním roce a děkujte za ně. Zároveň mnohé sbory mají před sebou nejrůznější prázdninové akce, které jste zajisté velmi důkladně promýšleli a připravovali. K přípravám je třeba připojit modlitby, se vši vážností vstoupit nejen do fyzických, ale i duchovních příprav. Jinak se obávám, že naše snažení bude aktivistické, jalové, svépomocné a utrápené. Pokud to ve sboru neděláte, vyrobte si modlitební kartu nebo rozešlete na sbor seznam, kde bude rozpis letních akcí a u něj konkrétní body k modlitebním přímluvám. Skrze modlitbu bude na vašem kempu, akci nejen x fyzicky přítomných lidí, ale i celý další sbor neviditelných přímluvců!

Z nějakého důvodu se modlitba spojuje se stářím nebo nemohoucností. Jenže to je falešný pohled. Pokud se nedokážeme zastavit, ztišit, něco důležitého to vypovídá o naší disciplíně, prioritách a hlavně o tom, jak bereme vážně duchovní svět. Nejde o to, co si o něm myslíme, ale jak se jeho realita odráží v našem přístupu k modlitbě.

Ať jsme staří nebo mladí, zdraví nebo nemocní, silní nebo slabí, modleme se společně za prázdniny, které jsou před námi, za to, aby lidé prožili oslovení skrze Božího Ducha a přijali Krista do svého života. Zároveň nezapomeňme vyjádřit vděčnost za konkrétní věci, které mezi námi a v nás Kristus konal. A na úplný závěr: Jakkoliv je život náročný, pokusme se mít čas. Odráží se to možná i na modlitbách.

Váš v Kristu

David Novák